

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Langáška a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobců: **a) LUMI MASO, s.r.o.**, IČ 26402947, sídlem Martinická 987/3, Praha 9, **b) V. B.**, oba zastoupeni JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem, Kamenická 2378/1, Plzeň, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, sídlem Masarykova 427/31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. listopadu 2018, č. j. 49791/18/5100-41453-712277, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. ledna 2019, č. j. 3 Af 47/2018 – 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhali zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství specifikovaného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Praha ze dne 9. února 2018, č. j. 118461/18/2004-80542-105741, jímž byla na majetek prvního žalobce nařízena exekuce prodejem movitých věcí za účelem vymožení daňového nedoplatku. Současně žalobci požádali soud, aby jejich žalobě přiznal odkladný účinek. Městský soud usnesením označeným v záhlaví žádosti o přiznání odkladného účinku nevyhověl. Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) nyní včas podanou kasační stížností napadají právě toto usnesení městského soudu, a navíc žádají o přiznání odkladného účinku jejich kasační stížnosti.

[2] Stěžovatelé ve své kasační stížnosti namítají, že nepřiznáním odkladného účinku žalobě dojde k újmě na právech jak jejich, tak nezúčastněné třetí osoby, která si od prvního stěžovatele dotčený majetek, jenž je předmětem výkonu rozhodnutí, pronajímá a využívá jej ke své jediné hospodářské činnosti a jeho náhlá ztráta by pro její činnost měla rozsáhlé, možná až likvidační následky. Dále stěžovatelé nesouhlasí s tvrzením městského soudu o tom, že újma jim způsobená právními následky vydaného rozhodnutí není dostatečně doložena, neboť stav věci je dle nich detailně zdokumentován v přílohách a dokumentaci dosavadního průběhu řízení, které byly městskému soudu známy a jsou mu plně k dispozici. V neposlední řadě namítají, že městský soud nesprávně vyložil podmínky pro přiznání odkladného účinku žalobě, pokud rozhodl, že nezaplacením daňové pohledávky dochází k ohrožení veřejného zájmu. Toto své tvrzení

stěžovatelé podporují citací judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně usnesením ze dne 26. 8. 2015, č. j. 2 Afs 193/2015 - 62, kde je judikováno, že v případě, kdy by mohl mít výkon rozhodnutí pro stěžovatelku likvidační důsledky, zatímco stát prozatím nezaplacením daňové pohledávky nijak velkou újmu nepocítí, není veřejný zájem na výběru daní znemožněn, ale pouze dočasně odložen.

[3] Před posouzením samotné důvodnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nejdříve ověřil, zda byly splněny podmínky její přípustnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná, a to i navzdory poučení, jehož se stěžovateli v napadeném usnesení dostalo.

[4] Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. není kasační stížnost přípustná proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Rozhodnutím dočasným je nepochybně i rozhodnutí, kterým soud rozhoduje o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, a to bez ohledu na to, zda soud podanému návrhu vyhoví či nikoli. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud poprvé zabýval již v usnesení ze dne 22. prosince 2004, č. j. 5 As 52/2004 - 172, č. 507/2005 Sb. NSS, a od té doby je jeho judikatura v této oblasti konstantní v tom, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě jako procesní institut je svou povahou nepochybně rozhodnutím dočasným, neboť má pouze omezené trvání; není-li zrušeno soudem, zaniká z moci zákona. Stejně tak má dočasnou povahu i rozhodnutí, jímž byl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut. Zamítavé rozhodnutí totiž nijak nepředjímá postup soudu při rozhodování o věci samé (srov. z početné judikatury dále např. usnesení NSS ze dne 27. ledna 2011, č. j. 5 As 60/2010 - 131, rozsudek NSS ze dne 6. března 2014, č. j. 10 As 4/2014 - 19, body 13 - 15 atd.). Tyto judikатурní závěry opakovaně potvrdil též rozšířený senát Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 1. června 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS, bod 23; shodně usnesení téhož senátu ze dne 20. května 2014, č. j. 3 As 125/2012 - 43, č. 3072/2014 Sb. NSS, bod 37); jejich ústavnost nezpochybil ani Ústavní soud [např. usnesení ze dne 9. června 2005, sp. zn. III. ÚS 156/05 (U 13/37 SbNU 751)].

[5] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. c), § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl jako nepřipustnou. Ve věci samé rozhodl soud bezodkladně, proto se návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stal bezpředmětným.

[6] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2019

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu